

Ubby, d. 26. april 2018

Til alle medlemmer af Folketinget

Vi har brug for en løsning på overvågningsproblematikken!

Vi er en gruppe forældre, som har voksne børn med svære handicaps. De har alle brug for overvågning.

Med dette brev har vi valgt at henvende os til alle jer politikere i Folketinget. Vi har brug for, at I har fælles viden og håber hermed på øget fokus, der kan føre til en lovændring. Vi håber, at I vil give jer tid til at læse det.

Den nye servicelov mangler løsning på et vigtigt problem, der rammer et begrænset antal stærkt handicappede og deres familier meget hårdt.

Vores stærkt handicappede børn er derfor grundet deres sygdom potentielt truet på livet uden overvågning. De står nu uden den nødvendige hjælp og kan reelt tvinges hjemmefra imod deres og familiernes ønske.

Kommunerne har ikke længere det værktøj, som de tidligere anvendte til bevilling af hjælp til overvågning i eget hjem under en ordning efter BPA § 95 stk. 3. Vores voksne børn er under denne ordning, fordi de er så handicappede, at de ikke kan varetage deres tilværelse selv og er dybt afhængige af os forældre, hvoraf flere også er værger for dem.

Borgere, som er under den paragraf, som hedder BPA § 96, kan have samme svære handicaps, men er mentalt i stand til at varetage deres tilværelse. Under denne ordning kan der bevilges overvågning.

Dette opfatter vi som en diskriminering mellem handicappede, når to borgere med nøjagtig samme behov for hjælp bliver forskelsbehandlet ene og alene på vurderingen af, om de kan være arbejdsleder for deres hjælpere. Kan de magte denne opgave, bliver de bevilget hjælp efter § 96, hvor der ud over overvågning også indgår ledsagelse samt ferier i udlandet. Intet af dette indgår under § 95 stk. 3.

Der er således et hul i loven. Vi ønsker som forældre til denne gruppe af landets handicappede borgere, at den samme mulighed for overvågning også findes som en rettighed for dem. Det kunne bestemt også være godt med de andre rettigheder.

Historik:

1. Problemet bunder i en landsretsdom fra maj 2015, hvor der blev stadfæstet manglende hjemmel i de paragraffer, som kommunerne ellers har brugt i årevis. Det har således været kendt i snart 3 år uden, at der er fundet en løsning!
2. Tidligere socialminister Karen Elleman lovede at løse problemet. Mange organisationer har løbende gjort opmærksom på det bl.a. ved foretræde for Socialudvalg.
3. Problemet blev igen rejst i Folketingssalen under behandlingen af den nye servicelov sidste år. Forligskredsen bag revisionen af serviceloven besluttede, at løsningsmuligheder skulle undersøges og drøftes i forligskredsen.
4. Socialministeriet gennemførte derfor sidste sommer en undersøgelse af kommunernes aktuelle behov for hjælp til overvågning efter § 95 stk. 3. Undersøgelsen afdækker både kommunernes omkostninger til overvågningen før 2015 samt scenarier for løsning på den nuværende situation.
5. Undersøgelsen viser, at der er lige så stort behov for hjælp til overvågning nu som før dommen i 2015, hvor kommunerne bevilgede hjælpen. Der er nu behov for hjælp til overvågning hos i gennemsnit 1,6 borger pr. kommune eller samlet 145-155 borgere på landsplan.
6. På den baggrund forhandlede Socialministeriet og Kommunernes Landsforening i efteråret om økonomien ved at gennemføre en ordning på linje med før landsretsdommen. De forhandlinger strandede, fordi parterne ikke kan blive enige om, hvem der skal betale regningen.
7. Socialminister Mai Mercado har meddelt, at en løsning som før landsretsdommen, bliver for dyr. Hun vil gerne hjælpe, men kan ikke anvise pengene, og kaster derfor håndklædet i ringen.

Men hos os og ligestillede familier findes problematikken jo stadig! Det er meget svært for os at leve med den viden, at der efter 3 år ikke er fundet en løsning endnu. Så hvad sker der nu? Der har været meget stille længe.

Kommunerne har jo tidligere betalt regningen. Det dokumenteres i undersøgelsen fra sidste år. Hvor er de penge blevet af? De er ikke modregnet i den økonomi, man nu skændes om.

Iflg. Altinget og DH har de samlede udgifter på hele voksenhandicapområdet i 2015/2016 været det samme som i 2007, så der har ikke været nogen stigning, og dermed har udgifterne til BPA-ordningen med overvågning ligget stabilt.

Har løsningsmulighederne været drøftet i forligskredsen? Det kan vi ikke se nogen steder.

Flere kommuner har på trods af afgørelsen i 2015 indtil nu søgt at hjælpe familierne et langt stykke hen ad vejen. Men det er ikke dækkende for behovet. Den nye servicelov uden løsning på problemet betyder, at kommunerne tvinges eller kan se sig nødsaget til at fjerne hjælpen, hvis/når andre paragraffer ikke kan dække behovet.

Vi og ikke mindst vores børn har brug for, at der i Folketinget vises vilje og kreativitet til løsninger i stedet for at slås om regningen. Vi ønsker derfor, at I som Folketing træffer beslutning om en lovændring, så vores børn under § 95 stk. 3 i det mindste opnår samme rettighed om overvågning som på § 96 – altså en ligestilling mellem handicappede.

Vi har børn, der har behov for overvågning, som også ønsker at blive boende i eget hjem. Nogen af os har børn, der kun magter at bo i eget hjem. Til et værdigt og selvstændigt liv i vores velfærdssamfund hører retten til at bestemme, hvor man vil bo.

Botilbud med den form for overvågning, der her er brug for, er hverken standard i kommunerne eller nødvendigvis en mere fagligt forsvarlig eller billigere løsning end at blive boende i eget hjem.

Med dette fælles brev ønsker vi derfor som forældre endnu en gang at påpege, at der er stærkt behov for en lovændring for handicappede under § 95 stk. 3, der lukker hullet i loven.

Vi håber, at vi ved at henvende os til jer alle i Folketinget har fået understreget vigtigheden af, at der hurtigst muligt bør findes en løsning. Vi ser frem til, at der sker noget konkret, så vi kan få ro på tilværelsen, hvad dette angår.

Vi har det sidste år bemærket os mange positive tiltag på handicapområdet.

Men I mangler blandt andet os med de svageste handicappede voksne børn.

Venlig hilsen

På alle underskrivende familiers vegne

